

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

X. tečaj.

V Gorici, 1891.

II. zvezek.

O poterpežljivosti.

Na tem revnem svetu je vsak siljen terpeti. Naj bo bogat ali vbog, mlad ali star, on mora terpeti na ta način ali drugi. To je resnica, katero spozna vsak, ki je pri pameti. Spozna pa vsak, da mu je terpljenje koristno? Oh žalibog tega neče vsak spoznati; dà celò brez števila jih je, kateri se vpirajo terpljenju. Zakaj pa? Ker ne pomislijo na njegovo korist. Da boš pa ti, pobožna duša, ketera bereš te besede, radovoljno terpela, naj ti tu napišem neizmerne koristi sv. poterpežljivosti.

Terpeča duša, vprašam te: si li grešnica ali pravična? In ako si pravična, to je v milosti božji, ali si mlačna, ali si goreča? Ako mi odgovoriš na edno vprašanje ali na drugo, odgovorim ti, da tvoje terpljenje ti je koristno. Ako si grešna, ni razumno, da se tožiš čez križe, ketere ti Bog pošilja, ker ti so zdravilo proti tvoji dušni bolezni. Sv. Janez Zlatousti pravi, da je greh grozno ostudna gnjiloba, terpljenje pa orodje, s katerim jo od duše odrežeš. Kaker bolnik, kateri ima gnjil kak ud, pogine, ako ga ne odreže, tako pogine tudi grešnik, ako ne sprejme terpljenja, katero mu Bog pošlje, da se spreoberne. Da se o tem prepričaš, pomisli na hudobne brate očaka Jožefa. Koliko

hudobij najdeš v grozni pregrehi nevošljivih bratov! Najprej ga mislijo vmoriti, potem ga pa veržejo v suh vodnjak, iz katerega ga potegnejo vun le, da ga ptujcem prodajo. O hudobni, nevsmiljeni bratje! Ko je namreč Jožef na videz ostro ž njimi ravnal, so rekli: „Po zasluženju terpimo, ker smo grešili proti našemu bratu (I. knj. Mojz. 42, 21).“ Vidiš li, o duša, kako jim je terpljenje oči odperlo?

Drugi zgled, katerega ti predstavljam, je pa iz sv. evangelija. Dobro ti je znan zgubljeni sin. Presit dobrot, katere je užival pri svojem milem očetu, vzame svoj del in se z neizmerno osornostjo poslovi od njega. Gre in se vlačí po svetu, dokler zapravi v pregrehah vse, kar je imel. No, kaj ga je pa pripravilo zopet na pravo pot? Terpljenje. Lakota in žeja, vboštvo in sramota. Oh kako so mu te nadloge omeščale serce! Ves potert in objokan, se verže pred očeta in stokaje reče: „Grešil sem, oče, zoper nebesa in vpričo tebe; nisem več vreden, da bi se tvoj sin imenoval.“ (Luk. 15, 21). Oh da, terpljenje je koristno za grešnika; to ni potreba dokazovati z drugimi zgledi, ker to lahko vsak spozna sam pri sebi. Povej mi, duša terpeča, kaj ni res, da, ako smertno grešiš, te posebno terpljenje na pravo pot spravi? Strah, žalost, sramota, katero čutiš po grehu, te spameti, in precej hitiš pred zdravnika tvoje duše. Toraj, naj bo še tako veliko terpljenje, katero ti Bog pošlje, spomni se, da ako si v grehu, ti je On pošlje edino, da se spreobrneš. Prej je poskušal doseči na vsak način, da se poboljšaš, ali nisi se hotel; zato je pa zdaj na te vsul telesno terpljenje, katero te bo gotovo ponižalo in spametilo, samo ako je boš radovoljno sprejel.

Sicer pa si ti, duša, ki to bereš, v milosti božji, pravična, ali tudi mlačna. Varuješ se smertnega greha, ali za male se nič ne meniš. In glej, kako je dober Bog, kateri ti pošilja križe in nadloge. On hoče, da mu služi s celim srcem in sè vso dušo, in ne na pol, in zato te obiskuje s terpljenjem, da se enkrat popolnoma odvežeš od sveta in njegovih sladkosti, ter se Bogu popolnoma posvetiš. Bog ti pošilja težave, katere ti ogrenjujejo pozemeljsko blago, na katero si preveč navezana; to odpravljajo od posvetnih veselíc in sladkosti, kaker te tudi pripravijo, da ne maraš za posvetno hvalo in slavo.

Povej mi po pravici, kaj bi se zgodilo s tebo, ako te ne bi Bog obiskaval s terpljenjem? Ako se vže pri vsem tem nočeš popolnoma vdati Bogu, bi se brez terpljenja popolnoma odtergala

od njega. „Grenek je svēt, pravi sv. Avguštin, in vender le ga ljubijo; pomisli, kako bi ga ljubili, ako bi bil sladek!“ O dà, ako ne bi Bog potrosil z grenkostjo posvetne stvari, ti bi se v svoji mlačnosti popolnoma v nje zakopala, in tako se poslovila od Boga. Toraj, ne toži, ako te Bog s težavami obiskuje, temuč hvali ga, ker toliko skerbi za tvoje dobro.

Ako si pa, o duša, pravična in k temu še goreča, ne toži se, ako te Bog na vsak način tare. Spomni se, da on to dela iz velike ljubezni do tebe, namreč da se zmirom bolj očistiš tudi najmanjših pogrēškov in da tako postaneš zmirom bolj Njemu dopadljiva. On te čisti v terpljenju, kaker se zlato čisti v ognju. Le s poterpežljivostjo prenašaj vse in videla boš, ako ne na tem svetu, gotovo pa v nebesih, koliko ti je koristilo terpljenje. Zapomni si dobro, da, gdor te tepe, je najmodrejši in najljubši Oče, in da on ve dobro, kaj hasni njegovemu otroku. Sicer pa, pomisli, o bogaboječa duša, da, ako bi ti bila zdrava, bogata, zadovoljna sè vsem, z eno besedo, ako bi ti šlo vse, kaker želi tvoja natora, bi pa najberž pozabila na Boga, in se vdala popoluoma posvetnim stvarjem. Pobožni in sloveči italijanski pridigar P. Sègneri razlaga besede psalmistove: „Strele tvoje tičijo v meni, in roko tvojo deržiš na meni“ blizu tako-le: „Mi vsi smo vstvarjeni za Boga, to je, mi vsi moramo Njemu služiti in enkrat priti v nebesa. Kaj se pa godi? Mi bežimo od Njega, namreč nečemo mu služiti. Kaj pa on takrat stori? Teče za nami kaker lovec za živaljo, meri strele na nas, namreč boleznì, preganjanje in vsakoverstne nasprotnosti, nas zadene in tako pridemo v njegove roke, to je, služimo mu.“ Oh dà, duša, bodi celo vesela, ako te Bog obiskuje s težavami, ker drugače bi najberž šla od Njega in se pogubila. Da boš pa z večo poterpežljivostjo prenašala svoje križe in nadloge, spomni se zmirom, da je volja božja, da terpiš. To je lahko dokazati se sv. Pismom. Sv. Job je iz največe sreče padel v brezno nesreč. Zgubil je otroke, in prišel ob vse svoje premoženje. Kaj pa on pravi? „Bog mi je dal, Bog mi je vzel. Kaker je dopadlo Gospodu, tako se je zgodilo: Ime Gospodovo naj bo blagoslovljeno.“ (Job 1, 21.) Tako tudi očak Jožef ne pravi svojim bratom: „Vi ste me iz nevošljivosti prodali v Egipt“ temuč: „Bog me je poslal v Egipt, da vi morete živeti na zemlji... Nisem prišel sem po vašem izdajanju, temuč po božji volji.“ (Gen. 45, 5. 7.) Tudi kralj David se ni hotel maščevati nad Semejem, kateri ga je preklinjeval,

temuč krotko zaverne služabniku rekoč: „Pustite naj preklinja; Gospod mi je vkazal, da preklinja Davida. Pustite, naj preklinja po zapovedi Gospódovi.“ (2. Reg. 16. 10, 11.) Vedel je dobro pobožni kralj, da vse, kar se godi na svetu, je le po volji božji, ali božjem pripuščenji; zato je tudi poterpežljivo poterpel veliko razžaljenje, katero mu je napravil nesrečni Semej.

Toraj, pogumno poterpi tudi ti, duša, vse križe in nadloge. Poterpežljivost in vdanost v voljo božjo je po besedah sv. Terezije najveća popolnost, katero more želeti in tudi zadobiti duša na tem svetu. Vdanost v voljo božjo je tista skrivnost, ketera nam gotovo zadobi zveličanje in eno najvećih časti v nebesih. Da, po besedah zveličane Soncino, nune reda sv. Dominika, nam vdanost v božjo voljo zadobi slavo mej Kerubini in Serafini. Temu se pa ni treba toliko čuditi. Kaj je Bogu bolj dopadljivo, ko naša volja združena z Njegovo? Saj so tudi starišem in drugim predstojnikom najbolj všeč tisti otroci in podložniki, kateri se z veseljem vdajo in vladajo po njih volji.

Ta čednost pa stori nadalje v duši še nekaj družega. Poterpežljivo dušo Bog obdari z neprecenljivimi darovi. To naj dokaže sloveči zgleđ nekega meniha iz starih časov. Ta redovnik se ni razločeval od družih v obeni zvananji stvari; občna pravila je spolnjeval ko vsi drugi, in venderle je bil tako svet, da je ozdravljaj bolnike se samim dotikanjem svoje halje. Ker se je to čudno zdelo vsim, ga enkrat nagovori opat tako-le: „Ti nič več ne moliš, niti se ne postiš ali bdiš več kaker vsi drugi v samostanu, in venderle toliko čudežev delaš. To mi je jako čudno; rad bi vedel temu vzrok.“ Pobožni redovnik na to odgovori: „Tudi jaz se temu čudim; sicer pa mogoče da venderle vganem, kaj je temu vzrok, namreč jaz se zmirom jako trudim mojo voljo z voljo božjo združiti tako, da ne storim prav čisto nič brez njenega nagiba. Sreća me ne stori prevzetnega, ali tudi nesreća me ne omami, ker jaz sprejemem vse iz roke božje, naj bo dobro ali slabo; tudi ne zahtevam, da bi mi šlo vse tako kaker želi moja natora, temuč kaker je volja božja; tako tudi vse moje molitve merijo le na en cilj, namreč da naj se meni in vsim drugim godi vse po volji božji.“ Na to opat: „Toraj se nisi nič razjezil ko nam je te dni sovražnik sežgal žitnico in živali?“ „O moj oče, odgovori na to pobožni menih, moja navada je pri tacih okoličnostih Bogu se celo zahvaliti, ker sem prepričan, da On vse to dopusti za naše dobro in za Njegovo večno slavo. Zato si tudi

preveč glave ne belimo, ako imamo malo ali dosti živeža, ker vem dobro, da nas Bog more preživiti tako dobro z enim kosom kruha ko s polno žitnico; zato sem tudi zmirom zadovoljen in vesel, naj se zgodi, kar hoče.“ Opat je jako občudoval tako vdanost v božjo voljo in ni se več čudil tolikim čudežem, ketere je delal pobožni redovnik. Iz tega zglada spoznamo, da nas poterpeljivost v nasprotnostih ne samo svete dela, temuč celò srečne, ker nam daje dušni mir, ta pa nam deli zadovoljnost, za katero je naše serce vstvarjeno.

Salvijan, sloveči cerkveni pisatelj, pravi: „Jaz sem prepričan, da ni obeden tako srečen, kaker so pravični, ker njim se nič ne zgodi, kar oni ne želijo. Ali, rekel boš, oni so vender zasmrovani in zaničevani. Res, ali oni tudi hočejo in želijo biti. So vbogi? Da, ali to je njih veselje. Toraj so zmirom, neprenehoma srečni; saj ne morejo biti srečniši in bolj zadovoljni, kaker, ako so tako, kaker oni želijo. Zato pravi tudi Salomon: „Pravični ne želi nič, naj se mu pripeti, kar hoče. Nič ne nadleguje njih dušnega miru, ker se jim nič nasprotnega njih volji ne godi.“ Se ve da človek pri vsem tem; da se vda v voljo božjo, venderle občuti bolečine, ali te bolečine ga tarejo le telesno, duša pa ostanè mirna. Da boš laglje mogla to razumeti, pobožna duša, pomisli na nevihto. Akoravno se nad zemljo v oblakih bliska in treska, venderle to soncu nič ne škodi; ono nad nevihto ostane mirno kaker pred in potem. Tako se godi tudi tebi, ako radovoljno terpiš. Nevihta velika razsaja v tebi, ali tvoja duša, gledajoč na križanega Zveličarja, ostane mirna in srečna, ker gdor je miren, je tudi srečen. Sicer pa, da to čednost zadobiš, moraš jako moliti. Povdarjaj pa posebno v očenašu besede: „zgodí se tvoja volja, kaker v nebesih, tako ne zemlji.“ Daruj večkrat na dan, ali vsaj zjutraj, svojo voljo popolnoma Bogu. Reci mu prav zaupljivo, naj on dela s tabo, kaker je Njemu všeč. Dà, Jezus mili zate naj živim in vmerjem, tvoja volja naj bõ zmirom tudi moja.

P. H. R.

Življenje

*tretjerednice svete Marije Frančiške
od petih Jezusovih ran.*

P. F. H.

XXIV. POGlavJE.

O njeni ljubezni do bližnjega v dušnih
zadevah.

Bolj ko za telesno srečo bližnjega je bilo naši svetnici skerb za dušo njegovo. Če je slišala, da je ta ali ta v grehu ali v nevarnosti greha, je vse storila, da ga reši te nevarnosti ali žalostnega stanja. Pri tem se ni menila za trud ali za psovanje in obrekovanje. Ni odstopila, dokler ni rešila duše nevarnosti. Hitela je k takim nesrečnim ali sama, ali pa je poslala kakega mašnika, če se jej je to zdelo primerniše. Vabila je zgubljene ovčice ali k sebi ali je pa skušala priti z njimi v dotiko, na poti v cerkev. Če so bili vbogi in v zadregi, je skušala pridobiti njih serca z raznimi dobrotami. Pervi pripomoček, da reši kako dušo, je bila goreča molitev pred križanim, post in bičanje. S tem je delala tako rekoč silo nebu, dokler je dosegla milost nesrečnemu.

Pogostokrat so se goreči dušni pastirji zastonj trudili, da bi kakega zastarelega grešnika zopet pripeljali na pravo pot. Ko do zadnje pomočnice so se obernili do Marije Frančiške in navadno so dosegli svoj namen.

Pogostokrat jej je Gospod tudi v duhu dal videti grešnike, ki so bili v smertni nevarnosti, pa se niso hoteli z Bogom spraviti, in ona je precej začela za nje moliti in pokoriti se. Potem je šla k dotičnemu bolniku in mu ljubeznjivo prigovarjala tako dolgo, da se je spravil z Bogom. Povsod so jo imeli za „poslednjo pomočnico vmirajočim.“ Nekaj tacih zgledov smo vže omenili; neketere pa še tukaj navedimo.

Neka deklina se iz sramožljivosti ni hotela spovedati. Ko Marija Frančiška to zve, gre hitro k njej in s prijaznimi besedami jej je serce tako omečila, da se je sirota mej velikim

kesanjem obtožila svojih grehov. Pa je bil tudi vže skrajni čas; zakaj precej po spovedi je izdihnila svojo dušo. Ko se je božja služabnica prihodnjo noč po svoji navadi bičala in molila za njo, se jej prikaže hudobni duh, ter jo ves razkačen zmerja, da mu nikdar ne da mirú. „Po več let se trudim, — nadaljuje, — da dobim dušo v svojo oblast. V najlepšem trenutku pa ti prideš vmés in mi jo vzameš!“ Ko sliši tako govorjenje, serčno vstane od molitve ter pravi: „Kedo pa si ti, da zalezuješ duše, za ktere je Jezus Kristus svojo drago kri pretil? Saj so njegove! Poberi se, od koder si prišel!“ Potem zgrabi za bič, in začne po njem udrihati, dokler ga zapodi v beg. Tako je naša svetnica večkrat storila, če se jej je prikazal hudobni duh v človeški podobi.

V veliki nevarnosti pogubljenja je bila neka trinajst let stara deklica, ki je ležala na smertni postelji. Imela je v svojem serci hudò sovraštvo do svoje mačehe, ki je res gerdo ravnala ž njo. Ko naša svetnica sliši o tej deklici, jo gre brez odloga obiskat. Ko stopi v izbo, vidi okoli postelje bolnice celo tropo hudobnih duhov. Ali ona se ne prestraši; k postelji bolnice stopivši poškropi izbo z blagoslovljeno vodo, in hudobni duhovi zginejo. Potem prične svetnica prigovarjati nesrečni deklici, naj vender odpusti iz vsega serca svoji mačehi in naj se spravi z Bogom. Deklica obljubi vse. Ali ko zopet nekoliko okreva, se jej verne staro sovraštvo v serce. Svetnica o tem zve. Ljubezen do zveličanja duš žene jo zopet k nesrečni deklici. Na stopnjicah k bolnici sreča nekega berača. Po božjem razodenji precej spozna, da je hudobni duh. „Kaj imaš tukaj opraviti?“ ga vpraša serčno, in berž zgine hudoba. Sè vso zgovornostjo si prizadeva nato svetnica, da bi bolnico zopet spravila z mačeho in Bogom. Sedaj je bila prava, odkritoserčna sprava! Bolnica je kmalu potem umerla z očitnimi znamenji prave spokornice. Marija Frančiška je za njo preterpela tudi vice.

Naša svetnica je imela od Boga posebno milost, da jo je prešinila neka notranja žalost, če je srečala ljudi, ki so živeli v velikih grehlih. Ko sreča necega dne neko žensko, jo spreleti ta notranja žalost. Tudi njena tovarišica jej reče, da je ta ženska, Roza po imenu, očitna grešnica. Precej jo začne služabnica božja priporočati v molitvi Bogu s terdnim zaupanjem, da se bo spreobrnila. Ko je molila za njo, jej pravi Gospod, naj jo gre obiskat. Tudi njen dušni vodnik p. Feliks jej je to svetoval. Res

gre se svojo tovarišico Marijo Felico v stanovanje te razuzdane deklina. Sè živimi besedami jej jame staviti pred oči žalostni, strašni stan njene duše. To je bilo kaker da govori izkušen misijonar, ne pa plaha devica. Toda prederzna deklina se je malo menila za to opominjevanje; le jezno je gledala božjo služabnico, ki se je derznila očitati jej njeno življenje. Sedaj vzame Marija Franciška križ v roke in ga derži nečistnici nasproti z besedami: „Ali veš, kaj storiš če grešiš? Glej tega Jezusa v novič pribijaš na križ sè svojimi grehi!“ Kaker strela iz jasnega, tako so prestrašile te besede očitno grešnico. Poklekne pred božjo služabnico in jej hoče noge poljubiti, topeč se v solzah bridkega kesanja. Če pomislimo, kako težko je tako sprideno žensko zopet pripeljati na pravi pot, moramo tu spoznati očiten čudež božjega vsmiljenja. — Marija Franciška jo prijazno zaverne: „Nisi mene razžalila, ampak tega le Boga in Gospoda; pri njegovih nogah objokuj svoje pregrehe. Glej, kako ljubeznivo razteza svoje roke po tebi, da bi te pritisnil na svoje serce! Priporoči se prečisti Devici Mariji in svojemu angelju varihu. Izprašaj dobro in natanko svojo vèst; in jutri te sama popeljem k svojemu spovedniku.“

Roza jej je bila namreč vže obljubila, da se hoče spovedati in svoje življenje poboljšati ter je prosila božjo služabnico, naj jej pomaga pri tem delu. In res, odkritoserčno se je spravila z Bogom ter živela vse svoje ostale dni tako spokorno in vzgledno, da je dosegla v resnici milost svete smerti. Marija Franciška je pa vedno storila tudi vse, da ohrani spokornico v stanovitnosti.

Sicer je Gospod vže popreje rekel svoji zvesti služabnici: „Idi, idi k Rozi, katero mi sedaj priporočáš; ne boš ti, ki boš govorila k njej!“ In res se Marija Franciška ni več spomnila, kaj je govorila, kaj delala, ko je zopet domov prišla.

Neka druga oseba je živela v grešnem znanji z nekim gospodom plemenitega rodu. Sam pogled na našo svetnico v spokorni obleki jo je tako pretresel, da si je z rokami zakrila obraz in jela zdihovati: „Oj, jaz nesrečna! Ta svetnica dela tako ostro pokoro, ki je nedolžna! in jaz — jaz pa vedno žalim Boga z grehom!“ Britko jokaje nad svojimi grehi je šla grešnica na svoj dom.

Naslednjo noč reče angelj naši svetnici mej molitvijo: „Gospod želi in pričakuje, da boš prav goreče molila za grešnico

ki stanuje v onem delu mesta, skozi katerega si šla včeraj. Ime jej je Serafina. Ko te je srečala v spokorni obleki, jela je v se iti in se kesati svojega grešnega življenja.“ Božja služabnica je slušala ta nebeški opomin. Goreče je začela moliti in pokoriti se za tisto grešnico. In res jej je od Boga sprosila pravo resnično spreobrnjenje. Podpirala jo je tudi po svoji moči z denarjem, da je ne bi pomanjkanje zopet zapeljalo na pot razuzdanosti.

Tako je tudi nekega v grehah in razuzdanosti zastarelega vojaka, ki je bil na smertni postelji in ni hotel nič slišati o spovedi, sè svojim ljubeznjivim prigovarjanjem in vedenjem pripravila, da se je spravil z Bogom in spokorno vmerl.

Velika tolažnica je bila naša božja služabnica tudi takim boječim dušam, ki iščejo greh, kjer ga ni. Imela je poseben dar od Boga, da jim je prav svetovala in jih ozdravila take boječnosti, ki je huda opovira na poti popolnosti. Slušajmo le, kar o tem pripoveduje pobožni gospod Frančišek Borelli, katerega so razne dvojbe tako motile, da je pogostokrat opustil sv. obhajilo, boječ se, da ne bi po nevrednem pristopil k mizi Gospodovi. Zavoljo teh dvojbi in skušnjav se je deržal za najnesrečnejšega človeka pod soncem. Sam o sebi pripoveduje tako: „Ko sem prišel svetnici pred oči, je precej spoznala moj žalostni dušni stan. Zato me vpraša, če zavoljo svoje boječnosti ne opuščam sv. obhajila? Ko jej odkritoserčno odgovorim „dà“, in razložim tudi svoje vzroke, me jame oserčevati ter mi pravi: „Ne, tako vedenje ni Bogu všeč! Storite, kakor delam jaz! Najpoprej idite k sv. obhajilu; potem pa, če ravno hočete, mislite na svoje dvojbe, če bote še ketere našli; zakaj hudobni duh vam stavi pred oči reči, katerih ni, ravno da vas odvrača od sv. obhajila.“ Slušal sem njen modri svet in zadobil dušni mir. Kar me je poprej vznemirjalo, češ, da so veliki smertni grehi, spoznal sem po sv. obhajilu, da to ni niti majhin odpustljiv greh. Pogostokrat se še več spomnil nisem, kaj mi je delalo prej toliko strahu in dušnih britkosti.“ Najmodrejši dušni vodnik bi mu ne bil mogel dati boljšega sveta. Zato so se tudi boječe duše najraje zatekale k naši svetnici.

To je bila posebna božja milost, da je znala omečiti tudi stare, terdovratne grešnike. Jezus sam jej je obljubil to milost. Ko se je namreč v hudih bolečinah sama ko mrtva zgrudila na tla, zdihne k Jezusu. V zamaknjenji se jej prikaže v svojem nebeškem veličastvu in jej reče prijazno in ljubeznjivo: „Moja

draga nevesta! Jaz sem Jezus, ki si ga poklicala na pomoč. Pridi k meni, ker si vže dovolj terpela na zemlji!“

Po nebeški prikazni vsa pokrepčana odgovori svojemu ženinu: „Oj, Gospod, pač malo je, kar sem do sedaj terpela, prav malo v primeri s tem, kar si ti terpel za nas, in kar sem jaz še pripravljena terpeti, da rešim grešnike večnega pogubljenja.“

Ta velikodušna ljubezen do grešnikov, da si je raje zvolila terpljenje ko nebeško veselje, je bila nebeškemu ženinu tako všeč, da jej reče: „Blager ti, moja nevesta! Ker hočeš še dalje na zemlji terpeti, zato ti obljubim, da ti bom izročil vse tiste, za katerih žveličanje boš prosila!“ Pač je za mnogo grešnikov prosila in njih duše rešila večnega pogubljenja. V svoji ponižnosti pa je v prvi versti ta trenotek porabila v to, da je prosila svojega nebeškega ženina, naj bi živa duša ne zvedela o milosti, katero jej je obljubil.

XXV. POGlavJE.

O njeni ljubezni do duš v vicaH.

Se veliko večo ljubezen, kaker do živih, je imela Marija Frančiška do onih bratov in sester v Gospodu, o katerih je mislila, da so v kraji očiščevanja — v vicaH. Njena velikodušna ljubezen do duš v vicaH je bila neka posebnost, po kateri se odlikuje od družih božjih služabnic in služabnikov. Zato se tudi v življenji malo svetnikov bere, da bi bili tako pogosto občevali z dušami v vicaH, kaker je Marija Frančiška.

Ne bomo omenjali njenih molitev, dobrih del in odpustkov, ketere je darovala za duše v vicaH, omeniti hočemo le ono naši svetnici lastno velikodušnost, s katero je pogostokrat preterpela sama kazni vic za vboge duše. Veliko je bilo število tistih srečnih duš, katerim je olajšanje ali popolno rešenje se svojim terpljenjem zadobila. Naj navedemo le nekaj tacih zgledov.

Neka velika dobrotnica naše svetnice je bila vmerla. Marija Frančiška je več časa vse, kar je storila dobrega, darovala za njeno dušo. Necega dne se ji ta duša prikaže in jej razodene marsikaj ob onem svetu. Svetnica jo vpraša, če so njene molitve dobra dela i. t. d., ketere je zanjo opravljala, jej tudi v resnici prišle na korist. Duša jej odgovori, da dohajajo vsa dobra dela njej v prid po rokah preblažene device Marije in čuti olajšavo terpljenja po več dni, da tudi mesecev. Svetnica jo vpraša dalje,

če jej je prišlo v korist tudi hudo terpljenje, katero je terpela eno uro in ga zanjo darovala Mariji? Duša jej reče: „Vedi, da me je angelj varih ono uro, ko si za me terpela, peljal na kraj veselja, poln nebeške svitlobe. Mislila sem, da sem vže v nebesih. Angelj pa me je podučil, da to še niso nebesa, kjer izvoljeni gledajo Boga od obličja do obličja; to je le kraj, kjer jenja terpljenje vic. Ko je pretekla ura, v kateri si zame terpela, se je pričelo tudi za me staro terpljenje.“ Od tega časa je pomnožila Marija Franciška svoja spokorna dela, molitve in terpljenje za to dušo v toliki meri, da je bila kmalu rešena vic. Sedaj se duša svetnici mej molitvijo zopet prikaže, zahvali se jej za tako velikodušno ljubezen in splava proti nebesam.

Take prikazni duš iz vic, ketere je božja služabnica sè svojimi dobrimi deli rešila, je imela večkrat. Pogostokrat je slišala tudi le milo zdihovanje duš, ki so se priporočale njeni priprošnji. Tako se jej prikaže necega dne neka duša, ki je v življenji posebno častila sv. Stanislava Kostko. Prosi jo, naj zmoli temu svetniku na čast očenaš in češčenamarijo ter to molitev daruje za njo materi božji. Ker je božja služabnica sama bila v hudih bolečinah, pozabi na to prošnjo. Po noči se jej mej molitvijo zopet prikaže ta duša, vsa v strašnem plamenu; zopet milo prosi svetnico, naj opravi za njo tisto molitev. Svetnica precej stori, in kmalu vidi sad te molitve. Duša se jej vesela zahvali za rešitev iz vic.

Enak dogodek se je primeril tudi z njenim stricem. Hotela je zanj darovati sv. mašo, pa je opustila, ne iz pozabljivosti, ampak misleč, da je tega nevredna. Precej se jej prikaže duša, vsa objeta od ognja, in jo prosi, naj dokonča pričeto delo. Ona stori to, in po sv. maši jej pokaže angelj dušo, ki je šla v nebeško slavo.

O načinu, kako je svetnica v pravem pomenu preterpela vice za duše, nam pripovedujejo obravnave, ki so se veršile gléde nje svetosti, tó-lé. Kaker hitro je slišala svetnica o smerti kake osebe, je prosila v goreči molitvi Gospoda, naj jej razodene osodo te duše na onem svetu. Če jej je bilo razodeto, da je duša v vicah, prosila je precej Gospoda, naj sme tukaj na zemlji preterpeti kazni in muke, ketere bi morala terpeti duša v vicah. Če je Bog sprejel njeno ponudbo, se je pričelo zanjo terpljenje, ki je dostikrat trajalo po več mescev. Pogostokrat je bila videti kaker merlič. Za svojega spovednika p. Feliksa je terpela vice skozi

deset dni v strašnih bolečinah. Razjedala jo je huda vročina od nog do glave.

Neki škof je o svoji sorodnici izpovedal tole: Bilo je po noči pred praznikom sv. Rešnjega telesa. Na enkrat nekedo hudo pozvoni. Ležal sem v postelji. Neka nevidna moč me verže iz postelje. Sam ne znam, kako. Ko se popolnoma zavem, vidim izbo razsvetljeno. Samo ob sebi se ume, da me je prešinil velik strah. Jel sem se priporočati božjemu varstvu. Mej tem sem slišal glas, ki mi je klical, naj hvalim Boga, ker je vic rešena moja sorodnica J. Čez nekoliko časa me je minil strah; seveda sem bil ves vesel in zadovoljen.

Drugi dan sem se hotel nekoliko pošaliti z božjo služabnico. Šel sem jo obiskat. O čudežnem dogodku nisem prav nič omenil. Rekel sem jej le: „Kaj ne, sestra Marija Frančiška, na mojo rajno sorodnico si v svojih molitvah popolnoma pozabila?“

„Kako morete reči kaj takega?“ — me zaverne. „Nocoj je bila rešena iz vic. Saj vas je ob tej uri obiskala. Kako si morete misliti, da sem jo pozabila?“

Tacih zgledov nam navajajo pisavci njenega življenja še mnogo. Tukaj ni prostora, da bi vse omenili. Razume se, da je bila ta velikodušna ljubezen naše svetnice draga v Gospodovih očeh: ali hud tern je bila v peti hudobnemu duhu, ki želi dušam, rešenim iz njegovih krempļjev, vsaj dolgo trpljenje v vicah. Zato jej je pretil celo sè smertjo, če bo še dalje molila in pokorila se za duše v vicah. Ali božja služabnica je odgovorila: „Ti moreš storiti le to, kar ti Gospod pripusti na blager moje duše. Kar se tiče mene, pa bom polagala svoja dobra dela vedno v roke matere božje na korist dušam v vicah.“ S temi besedami je v beg zapodila skušnjavca.

Zakaj je sv. obhajilo tolikokrat nerodovitno?

To je popolnoma gotovo, da deli Jezus v zakramentu presv. rešnjega Telesa veliko milosti in dobrot; pa vendar jih ni videti pri mnogih kristijanih, ki se obhajajo. Kaj je temu krivo? Naj svetejši zakrament ni tega kriv; svet je in ostane svet, in ako bi ga kristijan le enkrat vredno prejel, kaker bi ga moral, svetnik bi bil lahko. Da ni tako, tega je človek sam kriv. Kriv je lahko prvič, ako vedno malomarno in mlačno živi; drugič, ako se ne pripravlja za sveto obhajilo, ali se le mlačno in poveršno brez vsake pobožnosti; tretjič, ako ne zahvali Jezusa za toliko dobroto po svetem obhajilu; četrto, ako ga sicer zahvali, pa le na hitro, na kratko, poveršno in razmišljeno. Preglejmo te vzroke bolj na tanko!

1. Priprava za sveto obhajilo je dvojna; oddaljena in bližnja. Oddaljeno boš pripravljen za sveto obhajilo, ako skerbiš, da imaš vest vedno čisto. Varovati se moraš greha ter zapustiti vse grešne priložnosti in navade, ne samo za dva ali tri dni, temuč enkrat za vselej. Pa to še ni zadosti, da se varuješ na vso moč, da ne pride smertni greh v tvojo dušo; moraš jo tudi lepšati s čednostmi, posebno s takimi, ki se prilegajo tvojemu stanu. Gdor tako živi, ta se že naprej dobro pripravlja za sveto obhajilo. In to pripravo imenujejo cerkveni pisavci oddaljeno. Gdor pa po spovedi tako greh dela kaker pred, ta se slabo pripravlja za sveto obhajilo. Tak kristijan bo imel od svetega obhajila malo dobička ali pa celo veliko škodo.

Sv. Jancz Damascen uči: „Ako prinese telesno zdravilo bolniku, ki ga je zavžil o ne pravem času in manj pripravljen, pogubo in smert in mu ne le ne koristi, mariveč zelo škodi, kaj čuda, ako prinese duši to duhovno zdravilo, nevredno zavžito, pogubljenje, ne po svoji naravi, temuč zavoljo tega, ker je ta nepripravljen, ki je zavžije.“ (Comment. l. 4, c. 14). Zato nas sv. Augustin kaj lepo opominja, ko pravi: „Delajmo koliker moremo z božjo pomočjo, da bomo tisti dan z resnično pobožnostjo, čisto vestjo, čistim srcem in čistim telesom mogli pristopiti k oltarju Gospodovemu, da bomo vredni prejeti njegovo Telo in Kri, ne v sodbo, temuč v zdravilo naše duše. V Kristusovem Telesu namreč obstoji naše življenje; spremeni naj tedaj življenje, kedor ho-

če prejeti življenje, zakaj, ako ne spremeni življenja, bo prejel življenje v sodbo in po njem bo bolj pokvarjen ko ozdravljen, bolj vmorjen ko oživljen“ (Sermo 1. de temp.) Spremeni tedaj svoje mlačno življenje! Kroti svoje strasti in delaj vedno več dobrega! To je prva in oddaljena priprava za sveto obhajilo. Gdor se ne trudi vedno boljši in popolnši biti, ta prejema sveto obhajilo navadno brez sadu. So pa tudi kristijani, ki se sicer jako trudijo da se greha varujejo, pa vendar prejemajo sv. obhajilo brez sadu. Zakaj? Zato ker se nič ali pa malo in mlačno pripravljajo, preden imajo pristopiti k sv. obhajilu; oni zanemarjajo bližnjo pripravo.

2. Koliko kristijanov pristopa k mizi Gospodovi mlačno, nemarno in zanikerno! Neketeri še treh božjih čednosti ne obudijo, temuč kar naravnost gredo od spovednice k sv. obhajilu. Časa nimajo ali si ga ne dajo, da bi pred vsaj nekoliko poživili želje in hrepenenje po Jezusu v najsvetejšem zakramentu. In vendar, ako se ne pripravljaš, ali pa prav na hitroma, ali mlačno, brez vse pobožnosti, ves razmišljen in poln posvetnih skerbi, ako pristopaš k sv. obhajilu celo iz same navade, ne čudi se, ako nisi po njem boljši in bolj goreč ko poprej.

3. Brez dobička se obhajajo tudi vsi tisti, ki po sv. obhajilu ne zahvaljujejo Jezusa za to veliko dobroto. Nič redki niso kristijani, ki berž ko so bili obhajani, letijo iz cerkve po svojih opravilih. Mašnik ni še dobro zaperl tabernakeljna, vže jo mahajo proti vratam in nesejo sabo Jezusa Kristusa. Ako bi še živel sv. Filip Nerij, bi večkrat imel priliko z gorečo svečo svetiti za takimi monštrancami.

4. Drugi sicer ostanejo v cerkvi ter se nekako zahvalijo za sveto obhajilo, toda kako! Na kratko, razmišljeno, brez pobožnosti brez spoštovanja in ljubezni. Vejo, da imajo v sebi pravega živega Boga, ali kako se mlačno pogovarjajo z njim! Neketere molitvice preberó iz bukev, pa bolj iz navade kaker sè sercem, naglo in poveršno, morebiti sami ne vejo, kaj berejo. Mnogi pa še bukvič ne prinesejo sabo. Bolj mislijo na svoja opravila in druge večkrat nepotrebne reči, ko na Jezusa. Več jim je za delo, ko za Boga. Jezus nam je obljubil, da nam bo dal vse, kar nam je potrebno, da pridemo po smerti v nebesa, todá s to pogodbo da ga prosimo. „Prosite in se vam bo dalo,“ pravi Jezus. (Mat. 7, 7.) Neketeri prosijo Jezusa v molitvicah, ki jih béro po svetem obhajilu, eno ali drugo milost, pa ne vejo, kaj prosijo, ker

mislijo na vse kaj drugega, ko bero tiste molitvice. Njih serce ne ve nič od tega, kar jezik izgovarja. Gdor tako moli in prosi, seveda radovoljno razmišljen in mlačen, ta ne doseže dosti; sv. obhajilo je zanj tako rekoč brez koristi.

Gdor se ne pripravlja za sveto obhajilo, ali se le slabo, gdor po svetem obhajilu ne opravlja zahvale. kaker jo priporoča in terja sveta cerkev, ta ne dobiva od sv. obhajila tistih dobrot, katerih bi se drugači lahko vdeleževal v tako obili meri. Tretjerednik ali tretjerednica! ako spadaš v eno ali drugo versto kristijanov, ketere sem tukaj naštel, potrudi se, da se od zdaj nadalje popoluoma poboljšaš, da se boš dobro pripravljal in zahvaljeval za vsako sveto obhajilo. Pazi tudi na svoje otroke in posle, da se bodo dobro pripravljali in se vredno zahvaljevali. Ako boste udje tretjega reda tako delali, boste koristili silno mnogo sami sebi in se svojim lepim zgledom tudi mnogim drugim,

P. A. F.

KRATEK NAUK

o vzvišenosti, potrebi in koristi svete maše.

Po sv. Leonardu Portomavriškem.

(P. A. F.)

III. Poglavje.

§. 6.

Za posle in kmete.

Sveti apostelj Pavel pravi, da je tisti, ki ne skerbi za svojo družino, slabši kaker nevernik: „Ako pa gdo za svoje in zlasti za domače nima skerbi, je vero zatajil in je hujši od nevernika“¹⁾. S to skerbjo pa se ne misli samo skerb za telo, ampak še dosti bolj za dušo, in zato, če je velika brezbožnost ne skrbeti za telesni živež svoji družini in poslom, je še veliko večje brezverstvo jemati svojim dušno hrano, posebno, ako se jim ne daje prilžnosti biti vsak dan pri sveti maši, zakaj te škode ne bo mo-

¹⁾ 1. Tim. 5, 8.

gel popraviti obeden gospodar, naj bo še tako bogat in premožen. Ko je napravil Bog z Abrahamom tisto veliko pogodbo, je zapovedal, da naj se obreže ne samo on, ampak tudi vsi hlapci in sužnji: „Vsaki moškega spola v vaših rodovinah doma rojen ali pa kupljen bodi obrezan“²⁾. To je očevidno znamenje, da dober kristijan nima zadovoljen biti s tem, da samo za se skerbi, da je pri službi božji (posebno pa pri sveti maši), temuč mora skerbeti za vse posle in vso svojo družino. To sveto duhovno gospodarstvo je opravljal prav natanko sveti Eleazar, Arijanski grof³⁾ Mej mnogimi zapovedmi, ki jih je dal svoji družini, je bila prva, da so morali biti vsako jutro pri sveti maši vsi, dekle in hlapci in postrežniki. To sveto navado imajo mnogi gospodje, kardinalji in prelatje v Rimu, ki so vsak dan pri maši in hočejo, da so tudi njih posli. Zavoljo tega pa ne smete misliti, da je zgubljen čas, ko so posli pri sveti maši, oj kako ga vam bo Bog povernil!

Sveti Izidor je bil vbog kmet⁴⁾, ali bognedaj, da bi bil zamudil katero jutro sveto mašo, Bog pa, da bi mu pokazal, kako všeč mu je ta njegova pobožnost, je ta čas, ko je bil pri sveti maši, svoje angelje poslal orat na njegove njive. Res je, da Bog ne bo delal vam tako očitnih čudežev, ali oh kako vam bo plačeval vašo pobožnost po raznih drugih potih! To morete soditi iz tega, kar se je zgodilo nekemu vbogemu človeku, ki je živil svojo družino v potu svojega obraza. On je bil vaju vsak dan biti pri daritvi svete maše, preden je šel na delo. Nekega dne je zarano šel tje, kjer so se zbirali delavci ter je čakal, da bi prišel kak gospodar, ki bi ga najel, pa ko je zaslišal vabiti k maši, je šel po svoji navadi v cerkev molit. Ko je minila tista maša, se je pričela druga in tudi pri ti je bil; ko se je pa vernil k delavcem, obenega ni bilo več, gospodarji so bili namreč vse najeli in jih poslali na polje delat. Ta dobri človek se je zelo žalosten vernil domov; na poti ga je srečal jako premožen meščan in ko mu je videl oblake otožnosti na čelu, ga je vprašal, od kod prihaja tolika žalost. „Kaj hočete, mu je odgovoril ta božec, to jutro, da nisem bil brez maše, sem zgubil dnino.“ „Ne žalujte nič, mu je nato rekel bogatin, pojdite zopet v cerker, bodite za me še pri eni sveti maši in drevi vam bom dal

²⁾ 1. Mojz. 17, 12.

³⁾ Iz njegovega življenja.

⁴⁾ Iz njegovega življenja.

dnino za ta dan. Ta božec je šel in je bil pri vseh mašah,¹ ki so se še brale tisti dan, zvečer je šel pa po plačilo, in to je bilo 12 soldov, koliker imajo navadno delavci v istem kraji. In zadovoljen je šel domov; kar mu pride naproti nepoznan človek (bil je Odrešenik sveta) in ga je vprašal, kakšno plačilo je prejel za tako dobro porabljen dan. In ko je povedal, da samo 12 soldov, pravi: „Tako malo za tako zaslužljivo delo? Pojdite k bogatinu in recite mu, ako vam več ne da, se mu bo slabó godilo“. Ta preprosti človek je šel s tem naznanilom k meščanu, ki mu je navergel pet soldov in ga odpravil. S tem je bil zadovoljen vbogi človek. Jezus pa ni bil. Ko je zvedel, da je dobil samo pet soldov, pravi zopet: „Nikaker ni še dosti, pojdite nazaj k tistemu skopuhu in mu povejte, da ga čaka velika nesreča, ako vam ne bo povišal plače“. Šel je zopet, pa sè strahom in komaj mu je povedal naznanilo; mej tem je pa Bog genil bogatina in zdaj mu je dal sto soldov in dobro novo obleko¹).

Brez dvojbe in po vsi pravici bote vsi občudovali božjo previdnost, ki je pomagala temu vbogemu delavcu, ker je bil vsak dan pri sveti maši; še veliko bolj moremo občudovati milost, katero je skazala neskončna vsmiljenost temu bogatinu. Zakaj prvo noč potem se mu je prikazal v spanji Jezus in mu razodel, da ga je rešil neprevidene smerti zavoljo maš, pri katerih je bil oni vbožec in ravno to noč bi ga bil pehnil v pekel. Po ti strašni novici je obžaloval svoje življenje, ko se je zbudil in je začel posebno častiti sveto mašo, zakaj vsako jutro je bil pri maši in vsak dan je dal za mnogo maš v raznih cerkvah, dokler ni sklenil svojega življenja sè srečno smertjo.

Zdaj vidite, kako radodarna je božja dobrotljivost temu, ki je pobožno pri sveti maši. K maši tedaj, vbogi moji ljudje, k maši, in gotovo bote s to stanovitno pobožnostjo prejemali pomoč v vseh vaših nadlogah.

§. 7.

Strašen zgled tistim, ki ne čislajo velikega zaklada svete maše.

Cerkvena učenika sveti Tomaž Angeljski in sveti Bonaventura Serafinski učita, kaker sem omenil v prejšnjem nauku, da je daritev s vete maše neskončne vrednosti tako glede tega,

¹) Nicol. Lag. tract. 6. d. 10. de Misc. C. 100.

kar se daruje, Telo namreč, Kri, duša in božanstvenost Kristusa našega Gospoda, kaker glede poglobitnega duhovnika, ki je Jezus sam. In vender, koliko jih je, ki jo tako malo čislajo, da imajo vsak, še tako malovreden dobiček rajši, kaker ta neprecenljivi zaklad! In ravno zato se je raztegnilo to pičlo delce, da bi vsi, ki ga bodo brali, razsvetljeni bili in bi si napravili pravi zapopadek bisera, ki se ne da preceniti. Ako jim je bila ta sveta daritev poprej skrit zaklad, zdaj, ko jim je odperta njena neizrečena vrednost, naj bi odločno sklenili porabiti jo s tim, da bodo vsak dan pri sveti maši in zato bom povedal naslednji strašni zgled, s katerim bom zapečatil ta celi spis.

Eneja Silvij, ki je bil pozneje papež z imenom Pij II., pripoveduje ¹⁾, da je živel na Nemškem v mestu imenovanem Svecija, imeniten gospod, ki je bil prej zelo bogat, pa je potem čisto obožal in je zato živel sam za se na neki pristavi. Tukaj se ga je poprijela otožnost in malo je manjkalo, da ni obupal; satan ga je vsak dan napeljeval, naj se obesi in vmori, zakaj, tako mu je šepetal hudobni duh, za suho drevo ni drugega kaker sekira. V taki vojski žalosti in skušnjav je šel k svetemu spovedniku, ki mu je tole svetoval: „ne bodite nobeden dan brez maše, pa se ne bojte ničesar“. Ta svet je bil vitezu všeč in precej se je začel ravnati po njem; in da bi bil gotovo vsak dan pri maši, je plačeval svojega kapelana, ki je zmirom maševal po njegovi želji, sam pa je bil pri maši vsako jutro prav pobožno. Prigodilo se je pa nekega dne, da je šel njegov kapelan zelo zgodaj v bližnjo vas na novo mašo. Pobožni gospod se je bal, da ne bi bil ta dan brez maše in zato je šel tudi on v ravno tisto vas k maši. Na cesti ga je srečal kmet in mu je rekel, da lahko domov gre, zakaj nova maša je vže končana, druge pa ne bo več. Nato se je začel vitez jokati in ves prepaden je govoril: „Kaj bo z mano, kaj bo denes z mano? Morebiti bo ta dan zadnji mojega življenja“. Kmet je stermel, ko ga je videl tako žalostnega in mu je rekel: „Ne jokajte, gospod, ne jokajte, jez vam prodam svojo mašo. Dajte mi plašč, ki ga imate na sebi in jez vam odstopim svojo mašo“. Plemeniti gospod je rad sprejel to ponudbo in ko mu je dal plašč, je šel dalje po svojem potu v cerkev, kjer je nekoliko pomolil. Potem domov grede berž ko pride proti tistemu kraju, kjer sta se pogodila, vidi tistega ne-

¹⁾ In Europa cap. 21.

srečnika, ki mu je bil prodal mašo, obešenega na hrastu in mertvega kakor Judeža. Skušnjava, da bi se obesil, je bila šla namreč od njega na tega nesrečnega kmeta in ker se je bil oropal pomoči, katero bi mu bila dajala maša, ni mogel vstavljati se hudobni satanovi skušnjavi. Zdaj je spoznal ta plemeniti gospod, kako dober pomoček mu je povedal njegov spovednik.

Želim, da se naučiš iz tega žalostnega dogodka dve važni resnici. Perva je, da je mnogo kristijanov zelo nevednih, ki ne cenijo neizmernega bogastva svete maše in je zamenjujejo s kakim umazanim dobičkom, in odtod prihaja tudi tisto neprimerno govorjenje neketerih, ki se ne sramujejo stopiti h duhovniku z besedami: „Hočete, da vam plačam denes mašo?“ Mašo plačati? Kje pa boš dobil toliko denarja, koliker je vredna ena maša, ko vender ena sama maša več velja kakor ves raj? Oh grozna nevednost! Tisti mali denar, ki ga daš mašniku, mu daš, da more živeti, ne pa kakor plačo, ker je sveta maša zaklad, ki se ne da ceniti. Res je, da sem te v tem spisu opominjal, da bodi vsak dan pri sveti maši in daj za koliker moreš mnogo maš, in zato gdo ve, če ti ne bo vdihnil satan tega le sumničenja: „Redovniki nas z lepimi in prijetnimi besedami opominjajo, naj dajemo za veliko maš, pa ni vse zlato, kar se sveti, ker iščejo pod plaščem gorečnosti lasten dobiček in mej tem, ko žepe stiskajo, se slednjič pokaže, da se dela in govori vse zavoljo dobička“. Oh kako se boš motil, če boš tako mislil. Hvaljen bodi Bog, ki mi je dal izvoliti tak stan, kjer se obeta in derži največe in ojestrejšje vboštvo in se ne sprejemajo miloščine za maše, in ke bi nam ponudil tudi sto cekinov za eno samo mašo, bi jih nikaker ne sprejeli, ker mi zmirom mašujemo po tistem namenu, keterega je imel Kristus na križi takrat, ko je daroval večnemu Očetu tisto prvo daritev na Kaljavariji. Ako more tedaj gdo jasno govoriti brez strahu pred kakim očitanjem, morem jaz, ki iščem edino le vaše dobro in to, kar sem vas učil v tem spisku, vam na koncu ponavljam še enkrat. Bodite pri mnogih mašah, prosim vas, bodite pri mnogih mašah in dajajte zanje več ko morete in imeli bote dobro shranjen velik zaklad, ki vam bo koristil na tem in na onem svetu. Druga resnica, ki jo imaš posneti iz gori povedanega dogodka, je moč svete maše, pridobiti nam vse dobro in rešiti nas vsega hudega in zlasti okrepčevati nas in nam dajati dušnih moči, da moremo zmagati vse skušnjave. Pustite

me torej ponavljati: „K maši, preljubi, k maši, ako hočete zmagati svoje sovražnike in videti potlačen in pobit ves pekel!“

Še en sam svet mi ostaja da vam povem, ki se ozira tako na svetne ljudi, kaker na mašnike in je ta. Vi posvetni morate biti pri sveti maši z največo pobožnostjo, ako hočete prejemati iz nje obilne koristi. To sem vam že večkrat priporočal v tem spisu in na koncu vam še bolj živo priporočam. Bodite tedaj pobožno pri sv. maši! Ako je vam všeč, ravnajte se natanko po načinu, v drugem poglavji popisanim, in skušnja vas bo učila, da bote v kratkem čutili očevidno spremembo v svojem sercu in z roko bote lahko tipali velike dobrote, ketere bo prejerala vaša duša. Vi mašniki se morete pa bati pravice božje, ko prestopate svete obrede s preveliko hitrostjo in nespoštljivo nemarnostjo, ko prenašlo zgovarjate besede, in mešate opravila, z eno besedo ko nemarno mašujete. Pomislite, da posvečujete, premikate in uživata Sinu Najvišjega in da tudi najmanjši obred ni brez pogrška, ako ga ali spustite ali slabo opravite, kaker pravi učeni Suárez: „Opuščenje tudi enega obreda prinaša zadolženje“¹⁾. Zato Janez iz Avile, veliki učenjak španski, stanovitno misli, da bo večni sodnik mašnikom bolj natanko kaker katerokoli drugo reč preiskoval vse maše, ki so jih brali; in zato je vzdihnil ta sveti mož, ko je slišal, da je neki mašnik precej po novi maši vmerl: „Maševal je tedaj?“ In ko so mu drugi rekli, da je srečen, ker je vmerl precej po prvi maši, jim je odgovoril: „Velik odgovor ima pri Bogu, ako je enkrat maševal.“ Vi pa in jez, ki smo vže tolikokrat maševali, kako bomo stopili pred sodnji stol božji? Napravimo tedaj ta sveti sklep, da bomo prebrali vsaj pri prvih duhovnih vajah vse rubrike v mašnih bukvah in vse svete obrede, da bomo maševali koliker mogoče natanko. In če bomo mi mašniki maševali na unanje resno, pobožno in dostojno in, kar je še več, z notranjo gorečnostjo, upam, da bodo tudi svetni ljudje hodili vsak dan k sveti maši in bodo pri nji prav pobožno in zadovoljni bomo gledali, da se ponavlja pri sedanjih kristijanah gorečnost prvih kristijanov, naš dobri Bog bo pa zavoljo tega zelo češčen in slavljen, kar je edini namen tega spiska. Moli za me eno češčenamarijo.

¹⁾ Tom. 3. in 3. part. dist. 85 lect. 2.

Sestre frančiškanke, misijonarke Marijine.

Vstanova sester frančiškanek, misijonarek Marijinih, ima svojo zibel v Vshodni Indiji na velikem pogorju Milgheryškem v mestu Ootakamund. Izvoljenim dušam, ki so se čutile poklicane pomagati pri spreobračanju nevernikov, je vdihnil Bog to misel in prepričanje, da bi iz vednega češčenja Jezusa Kristusa v najsvetejšem zakramentu v središču paganskega sveta prejemale posebno razsvetljenje in moč, da bi mogle vspešno podpirati apostolske vikarje v razširjevanju katoliške vere. In v resnici, drobno goršično zerno verženo v zemljo je pognalo in vse kaže, da bo kmalu velikansko drevo, keterega veje se bodo na široko raztezale po svetu.

Poslednja leta nepozabljivega papeža Pija IX. so misijonarke Marijine skerbele, da zagotove svoji vstanovi prihodnost. V ta namen je prišla v Rim mati vstanoviteljica s tremi tovarišicami s priporočilnimi pismi gospoda Bardou, vikarja apostolskega koimbatureškega, in na praznik svetih treh kraljev leta 1877 so dosegle milost, ki so je želele, da smejo s pooblaščenjem svete skupščine za razširjevanje vere v Bretanji na Francoskem vstanoviti novicijat in sicer v mestu svetega Brióka v severnem primorju (St. Brieuç, Côte du Nord). Vže prej jim je bilo poterjeno ime, ki bi si ga dale, oblika in barva obleke, v katero bi se oblačile, in dela, katerim bi se posvetile. Hoteč pa se opreti na keterega izmed velikih cerkvenih redov so izvolile po svetu treh kardinaljev red sv. Frančiška, k čemer je papež veselo priterdil z besedami: „Nič boljšega!“ Pristavil je tudi svoj posebni blagoslov materi in hčeram in od tistega trenutka je začela rasti in širiti se vstanova prav čudovito.

Vstanova je podveržena oblasti svete skupščine za razširjevanje vere, vendar je pod vlado velikega poglavarja celega reda manjših bratov sv. Frančiška. Po določbi rimskega sedeža od 19. sušca 1886 se je razdelila v dve okrajini, evropsko pod imenom neomadežanega spočetja in azijsko pod imenom sv. Jožefa. S poznejšim določilom se je ločila evropska zopet v dve, rimsko: neomadežanega spočetja, in bretanjsko: presvetega serca, v Aziji se ima pa tudi vstanoviti še ena v kitajskem cesarstvu.

Po zgledu našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki se je večil za nas in daroval na oltarju križa za naše odrešenje, se darujejo frančiškanke misijonarke Marijine v zadoščenje za sveto cerkev in v razširjevanje svete vere za vse duše, ki so poklicane k zveličanju. Devica Marija je srednica, ki so jo izvolile, da pridejo k Jezusu, da ga bodo mogle posnemati in mu pridobé kraljevanje v človeških srcih. Ko frančiškanke se prepuščajo božji previdnosti; apostoljska gorečnost in evangelijsko vboštvo so njih posebna znamenja. V vsem morajo biti popolnoma podložne volji božji; ljubezen do pokorščine jih spremlja, zadovoljne, kamer koli so poslane, pripravljene za vsako poskušnjo. Češčenje najsvetejšega zakramenta zlasti v deželah nevernikov je podpora njih misijonarskega življenja in daritve, v kateri so darovale Bogu same sebe.

Vže od novicijata nadalje se izurjajo za vse naprave, ki morejo dajati zdatno pomoč misijonarjem v njih apostoljski službi. Te so :

1. kerščanski nauk ;

2. delavnice, kjer se napravlja, kar je potrebno za misijonske cerkve ter za misijonarje in njih podjetja ;

3. šole in odgojilnice, kjer dobivajo primeren nauk dekletca vseh stanov, zlasti pa vboge ;

4. sirotišča in tako imenovane jaslice, kjer se nabirajo zapuščene punčice, katerim z materino skerbjo rešujejo telesno življenje in ob enem zagotavljajo dušno sè svetim kerstom ; iz jaslic prehajajo v sirotišča, kjer se vzgojujejo in potem oskerbevajo po svojem poklicu ;

5. katehumenati, kjer pripravljajo paganke k sv. kerstu in drugim sv. zakramentom ;

6. naprava imenovana kerstiteljic, sestavljena iz pobožnih vdov, izbranih izmej misijonskih kristijan, da hodijo v take kraje, kamer redovnicam ni dovoljeno hoditi in tako pridobivajo milost prerojenja otrokom, ki so v nevarnosti življenja ;

7. sprejemnice in zavetjišča, kjer se lajšajo najrazličniše težave dušne in telesne ;

8. zdravnice, kjer strežejo sestre vsakoverstnim bolnikom brez razločka vere in kerstijo mnogo otrok, ko vmirajo ;

9. skupščine za punice, dekleta in žene, kar je prav uspešno sredstvo, da se vstanove kerščanske družine tudi v sredi paganov ;

10. duhovne samote, v katere sprejemajo misijonarke Marijine osebe svojega spola bodisi posamezne, bodisi po več vkupaj;

11. katehizmi in pripravljane k sprejetju sv. zakramentov. Sestre misijonarke sprejemljejo vesele bodisi žene bodisi dekleta, ki jim jih v ta namen pošlje cerkvena oblast. —

Duh in namen naprave frančiškanskih misijonarek Marijinih zahteva krepke in odločne duše, pogumnega in odkritega značaja, v resnici pobožne, pripravljene tako k bogoljubnemu premišljevanju kakor k delavnemu življenju. Starost vstopu primerne ne more biti nižja od 15 let in ne navadno višja od 30. Dota, ki se ima sebo prinesiti, je 12,000 frankov za matere in 3.000 za sestre, po verhu 1000 fr. za vsako leto novicijata, kjer gre za matere, 180 fr., kjer gre za sestre. Ako bi bilo treba v posebnih primerih popolnega odpusčenja plače, se morajo obrniti za dovoljenje do svete skupščine za razširjevanje vere. Obleka, ki jo nosijo, je bele barve za notranje sestre, sive za sestre, ki so odločene za unanje opravke.

Njih dnevni red je ta: Vse se bude vsako jutro o petih z besedami „Benedicamus Domino“ (Blagoslavljam Gospoda!), na kar odgovarjajo z Marijinimi besedami, ki izražajo duh njih poklica: „Ecce ancilla Domini“ (Glej, dekla Gospodova sem). Pol ure imajo potem časa, da se oblečejo. O polu šestih pozvoni k obiskovanju presvetega Rešnjega Telesa, za katerim pride juterna molitev in premišljevanje. O polu sedmih je maša pred izpostavljenim presvetim Rešnjim Telesom. Mej mašo se poje do evangelija „Ave maris stella“ (Zdrava morska zvezda), s čimer se priporočajo Mariji popotne misijonarke te vstanove, zlasti katere se morebiti vozijo po morju. Po maši o polu osmih se molijo dnevnice in nato obišejo presveto devico v posebni kapelici nji posvečeni. Ko je tako oskerbljena duša z duhovnimi pomočki za ostali čas dne, se poskerbi tudi za okrepčanje telesnih moči s preprostim zajterkom. Potem gre vsaka na svoje delo, kjer ostane do tri četerti na dvanaest, ko jih zvonec zopet pokliče v kapelo k angeljevemu češčanju. Na to je kosilo. Po kosilu se pomivajo in pospravljajo kuhinjske in mizne posode, kar delajo vse skupaj v spominu na presveto Devico, ki je v Nazaretu tudi sama opravljala vsa taka najnižja hišna dela. Mej tem molijo rožni venec za svoje dobrotnike. Ko je vse doveršeno, imajo čas razvedrenja, da se veselo pogovore in pokratkočasijo, ker je duh

ljubezni, preprostosti in dobrovoljnosti pravi značaj frančiškanski. Potem so večernice in duhovno berilo in o polu treh se verne vsaka k svojemu delu. Ob četrti na pet gredo k molitvam „matutinum“; naposled o petih je blagoslov sè svetim rešnjim telesom, katero so skozi dan po ena ali dve skupaj zaporedoma molile po pol ure. Po večerji ob sedmih se zopet pomije posoda in nato je do polu devetih drugo razvedrenje. Ko pozvoni k molčanju, obiščejo kaker zjutraj Marijo Devico v njeni kapelici in potem gredo v veliko kapelo k večerni molitvi in izpraševanju vesti. Ob devetih se vernejo vsaka v svojo celico; o polu desetih molijo še za duše v vicalih in potem ležejo k počitku; vse luči se vgasnejo.

Osebe, ki z ozirom na zdravje, starost ali stan mej svetom, ne morejo vstopiti v vstanovo ko redovnice, se je vendar morejo vdeležiti ko pridruženke. Te so dvojne, ene so v samostanih, druge ostanejo mej svetom; oboje pa morajo biti v tretjem redu sv. Frančiška. Ketere ostanejo mej svetom, imajo biti, če mogoče, vsak dan pri sveti maši, vsaj 20 minut imajo obrniti za molitev in četert ure za duhovno branje, tudi imajo o priložnosti obiskati sv. rešnje telo in opraviti frančiškanski ali navadni rožni venec. Vsako leto enkrat gredo, če mogoče, v kateri samostan te vstanove v duhovno samoto. — Ketere so pa v samostanih, se derže po večem reda, ki veže ostale sestre redovnice, z neketerimi polajšanji in prikrajšanji molitev. K spovedi hedijo vsak teden, k svetemu obhajilu vsako nedeljo in ob glavnih praznikih Gospodovih, Marijinih, reda frančiškanskega in še večkrat, ako imajo od spovednika dovoljenje. Vsako prvo nedeljo v mescu derže posebno duhovno samoto.

Samostani ali hiše, ki jih ima do zdaj vstanova so naslednje:

I. **N a z a r e t** v mestu Ootakamund v vladni okrajini madraški. Ta hiša stoji na verhu visoke gore, ki gospoduje tako rekoč nad vso Indijo; imenuje se Nazaret, ker se je vstanovila pod varstvom svete družine nazaretanske. Tukaj so začele sestre vednò češčenje presvetega Rešnjega Telesa in naprave, ki jih oskerbujejo, so tako znamenite, da je Ootakamund po njih glede katoliške cerkve eno prvih mest v Indiji. Te naprave so:

1. Odgojilnica in deklinška šola, kjer uče do 70 gojenek angleškega rodu in do 100 indijskega. Sestre učiteljice so poterjene pri očitnem izpitu za angleški, kaker tudi za tamuljski

jezik, ki se tam govori ter je silno težak celo za učenjake; vendar imajo učiteljice iz njega najboljša spričevala in taka dobivajo tudi njih učenke.

2. Sirotišče in indijska šola, ki ima nad 50 učencek.

3. Sprejemnica, kjer oskerbe vsak mesec čez tisoč bolnikov in sestre kerstijo mnogo otrok, ko so v smertni nevarnosti.

4. Skupščina za dekleta in odrasle deknice.

II. Hiša sv. Jožefa v Šent-Brióku v severnem primorju na Francoskem. Mesto svetega Brioka leži nizko mej visokimi gorami, ki od vseh strani zapirajo razgled, tako da se morje ne vidi, dasiravno je prav blizu. Prebivavcev ima kakih 9 tisoč. Hiša sv. Jožefa je star jako obširen grad, ki je bil prej tamkajšnjega škofa in ima tudi obilo zemlje različno obdelane.

Tukaj imajo sestre frančiškanke svoj novicijat, ki šteje neki nad 100 novicinj. Novicijat ali čas poskušnje obsega dve leti; vendar se pošiljajo novicinke drugo leto v druge samostane, da naredijo prostor novim.

III. Hiša neomadežanega Spočetja v mestu Koimbatu v Indiji. Tu imajo sestre naslednje naprave: odgojilnico sè šolami; sirotišče in jaslice; bolnišnico in sprejemnico, kjer strežejo vsaki dan tri do štiri sto bolnikom; hiše, kjer rešetajo rajž, kar daje zaslužka sirotam in omoženim; tkalnice, kjer delajo sirote pod nadzorstvom pridruženek in redovnic.

IV. Hiša sv. Helene v Rimu (via Giusti 12) blizu kolegija sv. Antona Padovanskega, sedeža velikega poglavarja celega frančiškanskega reda. Sestre frančiškanke oskerbujejo zakristijo imenovanega kolegija, pripravljajo dekleta na prvo sveto obhajilo, uče in odgojujejo vboge, dokler si izvolijo stan po svojem poklicu. Zlasti se poskuša poklic tistih, ki žele vstopiti v novicijat. Upati je, da bo ta hiša sčasoma semenišče deviških misijonarek, ki se hočejo posvetiti popolnoma Jezusu in njegovi cerkvi.

V. Hiša sv. Rafaela v Marsilji (Rue Breteuil 178). Ta hiša je namenjena zlasti v pomoč tistim sestram, ki so poslane v misijone in se imajo iz Marsilje po morju odpeljati; zato je posvečena sv. velikemu angelju Rafaelu ko posebnemu varihu popotnikov.

VI. Hiša sv. Monike v Kartagini v Afriki. Ta hiša se je ustanovila na povabilo kardinalja Lavižerija leta 1885.

Tudi tukaj imajo sestre odgojilnico in sprejemnico, kjer strežejo bolnikom.

VII. Hiša naše Gospe Zmagovalke (Nôtre Dame des Victoires) v indijskem mestu Moratuva na sejlanškem otoku (Ceylon). Tukaj so se naselile frančiškanke leta 1886 in so jih sprejeli z velikim veseljem. Berž so odperle šole, pozneje tudi sirotišče in bolnišnico. Tudi skerbe za potrebščine zakristij nadškofovske in drugih cerkev tiste škofije.

VIII. Bolnišnica sv. Petra v glavnem mestu sejlanškem Kolombo. To bolnišnico je ponudila sestram tamkajšna angleška vlada v sporazumljenju s poglavitnim zdravnikom mesta leta 1886, kar je lepa zmaga katolištva; 22. junija so jo prevzele. Berž nato so vpeljale vsakdanje čiščenje presvetega Rešnjega Telesa in spreobrnitve so se začele. Že prvo leto je bilo kerščenih 50 odraslih in 47 otrok.

IX. Hiša sv. Frančiška v mestu Če-fu v deželi Šan-tong v kitajskem cesarstvu. Tudi tu so se naselile frančiškanke leta 1886 in precej začele svoje delo. V začetku so jim pomagale štiri kitajske tretjerednice ko pridruženke. Kmalu je prišlo še devet kitajskih deklet, ki so bile dobre pomočnice, v šivanju in vezenju jako spretne. Odperla se je tudi šola, ki jo obiskuje nekoliko dekletec protestantskih družin, ki so pa privolile, da se jim hčerke po katoliško vzgojujejo. Tudi sirotišnica se je odperla, kjer se reši mnogo kitajskih otrok, ki bi se sicer potopili v morju ali bi jih požerli pesi in svinje. Vredila se je tudi naprava kerstiteljic in obeta obilno žetev. Jezus Kristus vsak dan moljen v presvetem Rešnjem Telesu v tamkajšni kapelici bo izvirek posebnih blagoslovov za tiste neizmerne dežele.

X. Hiša sv. Mihaela v Parizu (Rue de l'Ebre 5). Tudi ta hiša se je ustanovila leta 1886 in gotovo bodo tudi tam sestre frančiškanke obilo dobrega storile. Koristna je zlasti, ker morajo sestre misijonarke pogostoma hoditi skozi Pariz in imajo tam marsikake opravke.

XI. Hiša sv. Janeza Kerstnika v mestecu Tongnien-fong blizu mesta Si-ngan fu v deželi Šen-si na Kitajskem, ustanovljena 23. grudna 1890.

V misijonih, kaker drugod, prvi in najpotrebniši kos dela sicer ne gre ženski, pač pa ji gre djansko izverševanje kerščanskega nauka in to je tisti kos dela, ki največ izda. Brez redovnice se težko da ustanoviti kerščanska družina po malikovavskih

deželah, ker more le ženska lahko in redno zahajati v hiše. Tako je mislil škof šentbriški monsinjor Bušé (Bouché,) ko je pisal sveti skupščini za razširjevanje vere naslednje besede: „Te redovnice so se namenile v misijonih nekaj novega vpeljati, česar do zdaj ni bilo, to je njihova delavnost v sredi paganske družine; one hočejo povzdigniti žensko iz zaverženja, v katerem leži tam že od vekov, vdihnivši ji mogočne čednosti kerščanstva. Skušnja, ki sem si jo pridobil o misijonih na svojih mnogih potih po skoraj vseh delih sveta, mi daje trdno prepričanje, da je v tem oziru vstanova sester frančižkanek, misijonarek Marijinih delo previdnosti božje.“ In kardinalj Depré (Desprez) je pisal eni izmej sester mesca prosinca 1886: „Novo leto vam bodi leto polno blagoslova za vas vse in vsako posebej, za celo vstanovo, za vse svete naprave, ki za nje skerbite. Res je nekaj manjkalo misijonom, da bi popolnoma dosegali svoj namen; to je dopolnila naša vstanova. Imele ste dni skušnje, kaker jih mora imeti vsako delo božje. Zdaj vidite, da vaša vstanova cvete in sad rodi. Bodi za to tisočkrat zahvaljena dobrota božja!“

Zares cvete in sad rodi! Kaker je še mlada ta najnovejša veja na drevesu reda sv. Frančiška, ima vže svoje spričevavke, ki so za Kristusa kri prelile. Kaker je znano, se je začelo to poletje na Kitajskem hudo preganjanje zoper kristijane in evropejce in tujce sploh. Koliker do zdaj vemo, so vmorjeni v deželi Sen-si dve sestre frančižkanki, misijonarki Marijini, mati Marija od Očiščevanja in mati Marija od Včlovečenja, in en mašnik reda sv. Frančiška iz okrajine svetega Ludovika na Francoskem, pater Štefan Ružé (Rougé).

Kerščanskim poslom.

II. Posel služi Bogu.

19. Sveto obhajilo.

1. Z molitvijo duša diha, s pokoro se zdravi, z obhajilom se živi. Brez tega trojnega boš težavno potoval, in ne prideš do svojega namena. «Sv. obhajilo stori to dvoje: Varuje te velikega greha, zmanjša ti nagnenje na odpustijivi greh», govori sv. Bernard. Obhajilo zožuje oblast satanovo, odbija njegove strelice, bojzljive

predeluje v leve, druží nas z angelji in svetniki, daje nam nebeško razsvitljavo, sklepa nas s Kristusom. Obhajilo nam je mleko, med, mazilo, ker sprejemamo v dušo Izveličarja in dajavca vseh dobrot. «Sveto obhajilo poklada v nas klico ali seme nesmertnosti in prihodnega veličanstva», govori s. Avguštin.

2. Kolikrat prejmi svetstvo sv. obhajila? Kar sem rekel o sv. pokori, ono velja o sv. obhajilu. To pa zdavno veš, da s smertnim grehom v sercu k obhajilu ne smeš. Ako večkrat pristopiš k mizi božji, si moraš tudi resnejše prizadevati, da odpraviš male grehe, da odstraniš nepopolnosti in napake. Gabno je videti posla, večkrat k obhajilu gredočega, toda v službi svoji termastega, neobčutljivega, kljubljivega, nagajivega, godernjavega, čenčavega, neresničnega, nemarnega, nepostrežnega . . . To ni čednost; taka čednost dela pobožnost zaničljivo in zoperno. Ako se s tako pobožnostjo še hvališ, druge objedaš in sodiš, vedi, da nimaš niti iskre pobožnosti in da stojiš na kraju brezna. Obhajilni dan se obleci snažniše; vendar ne glej toliko na obleko kolikor na serce. Dušo si olepšaj z vero, upanjem, ljubeznijo, kesanjem, ponižnostjo, hrepenenjem, ter vedi svojemu Izveličarju v pobožni molitvi potožiti svoje težave in stiske.

3. Varuj se ne vrednega obhajila. Nevredno je obhajilo, ako vedoma s težkim grehom pristopiš k mizi Gospodovi: — ako si nalašč zamolčal velik greh, ako se ga nisi kesal, ako nečeš povrniti tujega blaga, ako se ne maraš ogibati bližnje priložnosti v greh. Kedo bi mislil, da si kristijan upa nevredno zavžiti kruh angeljski — in vender se zgodi. Nevredno obhajilo je grozno hudo delstvo. Kristusa siliš v tvojem sercu prebivati zraven satana. Podoben si Judežu, izdajavcu Gospodovemu, ki se je nedolžnega delal, in je hinavski prašal: ali sem jaz? Nevredno obhajilo je bogokletje, bogoropje, bogomorstvo, vboj svoje duše. Nevredno obhajilo škoduje tudi časnemu blagru. Nasledki tega so bolezni, mnogotere nadloge, smert. S. Ciprijan pripoveduje več primerov, kako je Bog očitno kaznoval nevredne obhajance. S. Anzeljm pravi, da jih je o njegovem času veliko obolelo zavoljo nevrednega obhajila, prejetega o velikinoči. Dragi moj posel, Bog te varuj take nesreče.

20. Časti mater božjo in svetnike.

1. Učeni papež Benedikt XIV. priporočuje mladini, naj rada časti preblaženo devico Marijo. Pravi, da je: pristanišče varnosti

in zveličanja; Estera nove zaveze, ki prosi in moli za blager svojega ljudstva; junaška Judita, ki premaguje vse sovražnike; odvetnica, ki zagovarja in brani našo stvar pri svojem sinu; skrinja, v kateri so skrivnosti naše sprave; prekop, po katerem nam dotekajo milosti; zlata vrata, skozi kterega pridemo v večno zveličanje. Ali si pravi otrok katoliške cerkve? Ako si, to častiš tudi Marijo, ker pravi otrok jo časti. Marija je hči očeta nebeškega, mati sinu božjega, nevesta svetega duha, začetek našega zveličanja, veselje angeljev, kraljica nebes in zemlje. Cerkev začenja dan z Marijinim počestvenjem, vpeljala je češčenomarijo, slavi jo s svetim rožnim vencem, posvetila ji je soboto in celi mesec maj, postavlja ji je praznike. Tako se izpolnjuje, kar je rekla dekla Gospodova: «Odslej me bodo blagrovali vsi narodi».

2. Ni bilo slišati, da bi se bil pogubil, kedor se ji je priporočal. Keder si v stiski, nevarnosti, skušnjavi, dvoju, togi, bridkosti žalosti: kliči njo. Kar je cerkev glede Marijinega češčenja pohvalila in priporočila, tisto delaj. Pobožno moli angeljevo pozdravljenje, rožni venec. Božja pot na čast matere božje, zlasti ako si nadložen, ni prezirati. Koliker moreš, vdeležuj se majnikovih slovesnosti. Posebno posvečuj Marijine praznike. — Marija ti bodi o g l e d a l o tvojega življenja. Dasiravno je bila izuzeta od dednega greha, je mogla vender grešiti, kaker Eva, pa ni. Ni grešila nigdar niti najmenj — in to je njeno zasluženje. Brez madeža je, brez pregreška, brez napake, brez nepopolnosti, čista je. Takisto se priporočaj sv. Jožefu, svojemu angelju varihu, svojemu patronu. Rad zahajaj v družbo svetnikov in seznanjaj se z njimi, da te bodo poznali, keder boš terkal na vrata večnosti.

21. Neketere opomnje.

1. Pobožne vaje so mnogotere. Cerkev je poskerbela za vse potrebe svojih otrok. Te pobožnosti, bratovščine in družbe so rodile veliko blagoslova. Vse te vaje, od cerkve poterjene, so dobre. Druga pa je pri vseh teh vajah biti in jih veršiti. Lehko se zgodi, da ti postane versko življenje poveršno, vmišljeno, vunanje, ako izgubiš pravo jedro. Dobro je biti v bratovščinah in družbah. Toda neketeri se vpišejo v vsako bratovščino, pa ne izpolnjujejo dolžnosti; hočejo dobiti vse odpustke, pa nobenega ne dobe. Vse pobožne vaje so omejene z dolžnostmi tvojega poklica. Ti bi bil rad morda pri vseh pobožnostih, ali bi pa ne zamujal svojih dol-

žnosti? ali bi bili tvoji gospodarji s tem zadovoljni? Ne preobkladaj se prostovoljno s pobožnimi deli, in deli mertvenja, n. pr.: posta . . . ne preuzemaj pokoril brez sveta svojega izpovednika.

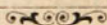
2. Kaker veš, je cerkev postavila postne dni in zderžne dni. Zderžni dnevi so tisti, ob katerih se imaš zderžati mesa. Taki so petek, pepelnična sreda, trije zadnji dnevi velikega tjedna. Tudi otroci, od 7. leta začenshi, so dolžni zderžati se mesnih jedi. Take dni toraj ne smeš uživati mesnega, a k o drugači ne kažejo okoljnosti: bolezen, zdravnik. Tega se derži tudi pri gospodarjih, ki se ne brigajo za petek. — 40danski post, adventni posti, pred velikimi prazniki, kvaterni posti so od cerkve ostro zapovedani, torej dolžnost vsakemu katoliškemu kristijanu, 21 let staremu. Take dni se moraš postiti, ako se moreš, t. j. ako ti dopuščajo telesne moči in dolžnosti tvoje službe. Ker je cerkev kaker mači, je v tem oziru mnogotero spregledala, zlasti se je ozirala na posle. Na pr.: težko delaš, nimaš dovolj počitka in spanja, delati moraš takorekoč noč in dan, hrana je pičila: v takem stanu se ne boš mogel ostro postiti; škodil bi svojemu zdravju, in potem bi ne mogel opravljati svoje službe. Tega cerkev neče. Boš li postno zapoved popolnoma, preziral? Ko dober posel ne. Svetujem ti, kader se post začinja poprašaj svojega dušnega vodnika, kako bi se postil. Morda bi se mogel v nečem postiti, ali pa se ti post spremeni v druge vaje, v molitev, v zatajevanje, itd.

3. Obljube so dobre, Bogu prijetne. Toda sveto pismo pravi: «Boljše je ne obljubiti, kaker obljube ne deržati». Tudi glede obljub prašaj sveta. Obljuba stopiti v samostan in vednega devištvá te hudo zveže. Ako si pozneje premisliš, si napraviš zalogo mnogih grehov. Keder se jih želiš oprostiti, imaš veliko težav, ker cerkev take zaveze resno jemlje. Sicer pa ne misli, da je obljuba že priprosto obetanje, s katerim se ne misliš zavezati pod grehom.

22. Marta in Marija.

Izveličar se je nekoč vstavil pri Lazarju v Betaniji. Marta je imela polne roke dela, da bi Gospodu pripravila jesti, Marija pa je sedla k Jezusovim nogam. Zavoljo tega je bila Marta nejevoljna, dejala je: «Marija me pušča, da sama delam, Gospod reci ji, naj mi pomaga». Gospod pa ji odverne: «Marta, Marta, ti veliko s'kerbiš. Le eno je potrebno. Marija si je izvolila najboljši del».

Veš li kaj to pomeni? Marta pa Marija sta bile sestre: tako morata tudi delo (Marta) in molitev (Marija) biti sestre, t. j. moli in delaj. Zvesto imaš izpolnjevati dolžnosti svojega poklica, v tem pa nimaš zanemarjati dolžnosti do Boga in do svoje nesmertne duše. Le eno je potrebno: Reši si dušo za večnost! Hitro so ti potekli dnevi otroštva, je li? še par dni, in minili bodo zadnji trenotki tvoje mladosti. Čas je kratek, večnost je dolga, nebo je veliko vredno. Kaj ti pomaga delo, zaslužek, čast, hvala, denar, blago, obleka, veselice? Kaj ti pomaga, ako celi svet pridobiš, pa svojo dušo pogubiš?

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Šent-Jerneja na Štajerskem naznanjata svojo hvalo Bogu in njegovim svetnikom V. in U. J. za ozdravljenje svojega otroka.

Z Notranjskega V. A. za ozdravljenje živinčeta.

S Primorskega J. Z. ravno tako.

Iz Št. Petra T. P. za svoje ozdravljenje.

Iz Sevnice T. J. za poboljšanje očetovo.

Z Goriškega L. L. za ozdravljenje.

Iz Lokovca J. S. ravno tako.

Iz Vojnika N. D. za ozdravljenje in rešenje iz neke druge nadloge.

Z Goriškega neka tretjerednica za prejete milosti.

Iz Cerkljanske fare ravno tako.

Iz Frauheima M. K. za rešenje iz telesnih zadreg in blagoslov božji pri živini in čebelah.

Iz Kozarskega pri Volčah A. Š. za zboljšanje zdravja.

Iz Ljubljane J. M. za tolažbo v dušni bridkosti.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajne tretjerednice skupščine goriške: Katarina (Terezija) Jug v Volčah, Marjeta (Marija) Vilhar v Gorici; libušenske: Marija (Klara) Gaberšček; breginjske: Ana (Elizabeta) Terlikar; rodiške: Helena (Brigita) Babič.

Dalje priporočajo: neki duhovnik sebe, svoje ovčice ter vse ljube in drage, zlasti da bi imenitnejši izmej njih vselej spodbudne zglede dajali.

Neka gospa da bi se ji zboljšalo zdravje, da bi se njen terdovratni soprog dal omehčati in da bi ona in njena družina bolj goreča postala za čast Božjo.

Neki tretjerednik priporoča sebe in svojo zašlo ženo, da bi se zopet vernila na pravi pot.

S. M. in J. D., da bi jima Bog dal zopet ljubo zdravje.

Neka dekle, da bi ji Bog dal namen doseči in pobožno živeti.

Neke osebe, da bi jim Bog dal milost spreoberneja.

Nekedo priporoča svojega očeta in brata, da bi bolj pobožno živela.

Neka tretjerednica, da bi ji Bog polajšal nadloge.

Ena rodbina, brat in dve sestre.

Tretjeredniki neke skupščine priporočajo svojega zašlega brata, da bi se vernil na pravo pot zveličanja.

Neki starček za ozdravljenje, če je božja volja.

Neki tretjerednik, da bi mogel kmalu v stan stopiti, ki si ga želi, in za vse druge dušne in telesne milosti.

Neka tretjerednica priporoča svojega sorodnika, da bi mu Bog dal kerščansko pobožno živeti, njemu in njegovi družini. Priporoča tudi svojega brata župnika in vso tamkajšnjo skupščino tretjega reda. Druga tretjerednica tiste skupščine priporoča tudi svojega brata, da bi opustil grešne razvade in začel lepo, poterpežljivo in pobožno živeti. (Priložen gl. v dober namen prejeli. Bog poverni!)

Neka tretjerednica priporoča svojega vže zelo starega očeta v dušnih potrebah.

A. Š. za daljnje zboljšanje in vterjenje zdravja, ako je volja božja.

F. S. priporoča svoje stariše, da bi jih Bog rešil iz nekih sitnih pravn ter jim dal pravi mir in srečo pri delu.

